

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců Mgr. Mileny Vránkové a Mgr. Zdeňka Pořízka ve veřejném zasedání konaném dne 1. 9. 2021 projednal odvolání, která proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 8. 6. 2021 č.j. 1 T 115/2020-527 podali:

1/ obžalovaný [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], [anonymizováno], trvale bytem [adresa], a

2/ poškozená společnost [anonymizováno] [právnícká osoba], [IČO], se sídlem [adresa], [PSČ] [obec],

a rozhodl o nich

takto:

- I. Podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 trestního řádu se k odvolání obžalovaného a poškozené společnosti [anonymizováno] [právnícká osoba], [IČO], napadený rozsudek ve výrocích o trestu a náhradě škody podle § 228 odst. 1 trestního řádu a § 229 odst. 2 trestního řádu zrušuje.

Podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu nově rozhodnuto takto:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], [anonymizováno], trvale bytem [adresa],

se při nezměněném výroku o vině

odsuzuje

podle § 206 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 2 let a 6 měsíců.

Podle § 81 odst. 1, § 84 a § 85 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 4 roky s tím, že se nad obžalovaným vyslovuje dohled.

Podle § 85 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládají následující přiměřené povinnosti a omezení

- v průběhu zkušební doby uhradit škodu trestným činem způsobenou, a to podle svých sil,
- v průběhu zkušební doby se zdržet provozování sázkových a jiných hazardních her.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost nahradit poškozené společnosti [anonymizováno] [právnícká osoba], [IČO], se sídlem [adresa], škodu ve výši 951 858,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25% p. a. ode dne 20. 11. 2020 do zaplacení.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená [anonymizováno] [právnícká osoba] (generálie shora), odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným přečinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit jednáním, které specifikováno ve výrokové části napadeného rozsudku.
2. Za tento přečin byl obžalovaný odsouzen podle § 206 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 3 let. Podle § 81 odst. 1, § 84 a § 85 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 5 let s tím, že nad obžalovaným byl vysloven dohled.
3. Podle § 85 odst. 2 trestního zákoníku byly soudem I. stupně obžalovanému uloženy následující přiměřené povinnosti a omezení:
 - v průběhu zkušební doby uhradit škodu trestným činem způsobenou, a to podle svých sil,
 - v průběhu zkušební doby se zdržet provozování sázkových a jiných hazardních her.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené společnosti [anonymizováno] [právnícká osoba], škodu výši 951 858,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25% p. a. ode dne 7. 1. 2021 do zaplacení. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla výše uvedená poškozená společnost odkázána se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť ihned po jeho vyhlášení si proti němu podal obžalovaný odvolání, které bylo následně písemně zdůvodněno prostřednictvím jeho obhájce. Rozsudek soudu I. stupně byl v zákonem stanovené lhůtě napaden i odvoláním poškozené společnosti [anonymizováno] [právnícká osoba].
5. Odvolání obžalovaného směřuje do výroku o vině i trestu. Rozsudek je napadán pro podstatnou vadu řízení, jímž bylo porušeno ustanovení, jímž se má zabezpečit objasnění věci, pro pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a dále pro nepřiměřenost uloženého trestu.
6. Obžalovaným namítáno, že nalézací soud zamítl návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, k posouzení toho, zda bylo účetnictvím poškozené společnosti dle zákona o účetnictví vedeno správně, průkazně, a zda poskytuje reálný obraz hospodaření společnosti. Namísto toho se soud spokojil s auditorskou zprávou, kterou považuje za dostatečnou k zodpovězení soudem vytyčených klíčových otázek, tj. nakládání se svěřenými prostředky a výši způsobené škody.
7. Z provedených důkazů vyplývá, že ke dni 31. 3. 2018, ani ke dni 24. 2. 2019 nebyla provedena standardní inventura, jejíž výsledky by byly pro prokázání viny obžalovaného určující. Pokladní

kniha poškozené společnosti nekoresponduje s údaji o výši škody. Tento zásadní rozpor, který bylo možno odstranit navrženým znaleckým posudkem, soud napravuje výpověďmi svědků, o jejichž pochybnosti lze vzhledem k jejich zájmu na výsledku věci úspěšně pochybovat, včetně různých tabulek zpracovaných na přání vyšetřujícího komisaře. Tím nalézací soud porušil ustanovení § 105 odst. 1 trestního řádu, neboť k objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, tj. způsobu nakládání s hotovostí nejen obžalovaným, ale i dalšími osobami ([příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení]), způsobu zaúčtování s finanční hotovostí a od toho se odvíjející možností stanovení výše škody, bylo třeba odborných znalostí.

8. Ve stručnosti lze říci, že nalézací soud řešení klíčových otázek postavil na konstrukci: součet vybrané finanční hotovosti minus účetní doklady, které skutečně uhradil obžalovaný. Tato rovnice je však hrubým zjednoduším složitého problému a nemůže vést k objektivním závěrům.
9. Soudní znalec by se měl vyjádřit k otázkám hotovostních výběrů z bankomatů i bankovních účtů nejen obžalovaným, ale i dalšími osobami za období roku 2018 a 2019, jakým způsobem byly tyto peněžní prostředky použity a jakým způsobem byly tyto operace zaúčtovány. Dále, jestli byl tento způsob zaúčtování v souladu se zákonem o účetnictví, příp. v čem byl chybný. A konečně, zda způsob zaúčtování umožňuje určit osobu, která danou finanční operaci provedla.
10. Obžalovaný dále namítá, že skutkový závěr soudu, že, „část získané finanční hotovosti nepoužil ve prospěch zaměstnavatele, ale finanční hotovost užil z části pro svou osobní potřebu, a to v minimální výši 951 858,50 Kč“ nemá oporu v provedeném dokazování. Z provedených důkazů nelze bez důvodných pochybností dospět k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že soud dospěl k rozhodnutí o vině pouze na základě nepřímých důkazů. Souhrn nepřímých důkazů k prokázání viny obžalovaného musí však tvořit logickou a ničím nenarušenou soustavu vzájemně se doplňujících důkazů, které ve svém celku nejen spolehlivě prokazuje všechny okolnosti žalovaného skutku a usvědčuje z jednání obžalovaného, ale současně vylučuje možnost jakéhokoli jiného závěru. Soud při hodnocení nepřímých důkazů nepostupoval v souladu s ustálenou judikaturou, přičemž některé jeho závěry jsou pouhou spekulací s různou mírou pravděpodobnosti. Soud pominul důkazy, které umožňují jiné závěry, než které učinil. Jedná se o skutečnosti, o nichž soud ví, v napadeném rozsudku je zmiňuje, ale nehodnotí ve prospěch obžalovaného. Jedná se o tvrzení obžalovaného, že pravidelně každý měsíc předával [jméno] [příjmení] nejen účetní doklady, ale i nevyčerpanou finanční hotovost. Svědkyně [příjmení] toto tvrzení popírá. Tento rozpor se nedá opatřenými důkazy (s výjimkou navrženého znaleckého posudku) odstranit. Jeho řešení prostřednictvím určení míry pravděpodobnosti je alibistické. Jde o standardní situaci tvrzení proti tvrzení, pro jejíž řešení platí zásada *in dubio pro reo*. Obžalovaným odkazováno na princip presumpce neviny, kdy v dané trestní věci nalézací soud opakovaně postupoval v rozporu s tímto ústavním principem, Obžalovaný od počátku konzistentně tvrdil, že žádnou hotovost náležející jeho zaměstnavateli nikdy nezpronevěřil. Naproti tomu poškozená společnost neustále měnila údajnou výši škody. Nalézací soud se nijak nevypořádal ani se subjektivní stránkou přečinu zpronevěry, není zřejmé, zda se obžalovaný dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu v úmyslu přímém či nepřímém. Žádným způsobem nebyly vyvráceny důkazy osvědčující, že obžalovaný v rozhodném období disponoval částkou použitou pro jednotlivé sázky.
11. Hodnocení důkazů okresnímu soudem ve vztahu k majetkové situaci obžalovaného v rozhodném období porušuje Ústavním soudem zformulovanou zásadu zákazu tzv. deformace důkazu, tedy vyvozování skutkových zjištění, která v žádném smyslu nevyplývají z provedených důkazů.
12. Obžalovaný se dále neztotožňuje s uloženým trestem. Soud při rozhodování o trestu položil důkaz na odstrašující význam trestu, kdy jako klíčový moment zdůraznil absolutní absenci náhledu obžalovaného na své jednání a jeho snahu přenést odpovědnost na další osoby. Obžalovaný konstatuje, že tyto úvahy soudu jdou nad rámec zákona. Obžalovaný od počátku konzistentně tvrdí, že se trestního jednání vůči poškozené společnosti nedopustil a údajná škoda vznikla toliko,,

na papíře“ v důsledku „absolutní absence“ řádného vedení a nakládání s účetními doklady a finanční hotovostí. Na tomto se podílela i lehkomyšlnost obžalovaného, kdy předpokládal, že jím odevzdaná finanční hotovost a účetní doklady budou řádně zaevidovány. Za této situace lze jen těžko požadovat odpovídající sebereflexi. Obžalovaný je přesvědčen, že celé trestní řízení je krivdou vůči jeho osobě.

13. Uložený trest považuje obžalovaný za nepřiměřeně přísný. Trest odnětí svobody v délce 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 5 let nereflektuje společenskou škodlivost jednání obžalovaného, jeho dosud čistý trestní rejstřík a trestuhodnou nedbalost poškozené společnosti při vedení účetnictví. Za tohoto stavu věci, při zhodnocení dosud řádného života obžalovaného lze trest považovat za zjevně nepřiměřený, uložený v rozporu s ustanovením § 38 trestního zákoníku.
14. S odkazem na výše uvedené proto obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Pokud se však odvolací soud ztotožní s napadeným rozsudkem co do viny obžalovaného, tento navrhuje, aby odvolací soud změnil výrok o trestu tak, že mu bude uložen výchovný trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby dané § 206 odst. 3 trestního zákoníku a výkon tohoto trestu mu bude podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 3 let. Dále obžalovaný navrhuje, aby byla poškozená společnost odkázána s celým svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
15. Odvolání poškozené společnosti [anonymizováno] [právnícká osoba], [IČO], směřuje do výroku o náhradě škody. Poškozené byl dne 22. 7. 2021 doručen napadený rozsudek, kterým, mj., byla obžalovanému podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložena povinnost nahradit poškozené škodu ve výši 951 858,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25% p. a. ode dne 7. 1. 2021 do zaplacení. Poškozená společnost podává odvolání do tohoto výroku, a to jen ohledně stanovení počátku úročení stanovené náhrady škody. Soud I. stupně uvedl, že soud poškozené nárok na náhradu škody ve výši 951 858,50 Kč přiznal, včetně uplatněného zákonného úroku z prodlení jdoucího ode dne následujícího po dni jeho uplatnění u soudu, neboť to byl první den, kdy se obžalovaný mohl s nárokem poškozené seznámit. Poškozená ve svém návrhu ze dne 6. 1. 2020 požadovala zákonný úrok z prodlení ode dne 27. 3. 2019 do zaplacení (ode dne následujícího po dni doručení okamžitého zrušení, ve kterém byla uvedena způsobená škoda). Soud I. stupně se v odůvodnění rozsudku nezabýval tímto návrhem, resp. neuvedl, proč tento návrh poškozené neakceptoval. Pokud argumentuje soud I. stupně okamžikem, kdy se mohl obžalovaný s nárokem poškozené seznámit (uplatnění nároku na náhradu škody ze dne 6. 1. 2020), tak poškozená uvádí, že k řádnému uplatnění škody došlo poškozenou společností již dne 12. 4. 2019 (viz příložený úřední záznam).
16. S ohledem na shora uvedené proto poškozená navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek ohledně výroku o náhradě škody zrušil, a nově rozhodl tak, že bude obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené škodu ve výši 951 858,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % p. a. ode dne 27. 3. 2019 (event. od 12. 4. 2019) do zaplacení.
17. Veřejné zasedání dne 1. 9. 2021 konáno za splnění všech procesních podmínek v nepřítomnosti obžalovaného [jméno] [příjmení]. Poté, co předsedkyně senátu konstatovala napadený rozsudek, obhájce obžalovaného zopakoval stěžejní odvolací argumenty, které specifikoval v písemném vyhotovení podaného odvolání, které založeno na č.l. 539-542 tr. spisu. Připomněl, že již v přípravném řízení byl vznesen návrh na doplnění dokazování – zajištění znaleckého posudku z oboru účetnictví, který by se vyjádřil k finančním tokům, ke správnosti jejich zaúčtování, včetně toho, jak jednotlivé osoby nakládaly s těmito prostředky. Tomuto požadavku nebylo z nepochopitelných důvodů vyhověno ani v přípravném řízení a posléze ani před soudem I. stupně. Obhájce je toho názoru, že jde o důkaz, který je primární a na jehož podkladě by bylo možno stavět další konstrukce o vině, popř. o výši škody. Na tomto návrhu obhájce obžalovaného i nadále trvá

a s ohledem na charakter tohoto důkazu nepřichází proto v úvahu, aby tento důkaz se prováděl v odvolacím řízení, neboť měl být proveden již v řízení před soudem I. stupně.

18. Obhájce dále ve svém přednesu namítl způsob, jakým byla zjištěna výše způsobené škody. Připomněl, že poškozená organizace není schopna doložit základní údaje, které se standardně vyžadují v případě způsobení škody. Znamená to, jaké bylo účetnictví na začátku sledovaného období, jaké bylo účetnictví na konci sledovaného období. Standardně dokazování má mít určitou kvalitu, která se projevuje podle rozsahu nebo předmětu řízení. V případě civilního řízení ohledně náhrady škody u zaměstnanců, kteří mají uzavřenou hmotnou odpovědnost, se vyžaduje inventura, která splňuje určité parametry. Pokud tato inventura provedena není, tak žalobce v civilním řízení je prohrávající, prostě neprokáže, jakou škodu mu zaměstnanec způsobil. Tento případ, který je typický pro tuto projednávanou věc, se řeší před soudem I. stupně náhradním způsobem, kdy soud nezajímá, jestli byla provedena inventura, či nebyla, ale stanoví škodu v podstatě jednoduchým způsobem podle hodnověrnosti jiných nebo soudem označených osob. Takovýto způsob označil obhájce obžalovaného za nesouladný se zákonem. Jestliže má mít stanovení výše škody určitou kvalitu, je třeba dodržet určitý proces a pokud tento proces dodržen není, tak si nelze pomáhat náhradními pomůckami a stanovit škodu jiným způsobem.
19. V závěru svého přednesu zopakoval nejpodstatnější námítky obžalovaného, které se týkají nepřiměřenosti uloženého trestu.
20. Zmocněnec poškozené společnosti [anonymizováno] [právnícká osoba], [obec], v plném rozsahu odkázal na písemné vyhotovení podaného odvolání.
21. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře konstatovala, že napadený rozsudek může obstát. Argumentace odvolání obžalovaného je totožná s tím, co již zaznělo před soudem I. stupně. Okresní soud se obhajobou obžalovaného zabýval velmi detailně, odůvodnil, proč nepřistoupil na návrh obhajoby doplnit dokazování zejména i znaleckým posudkem z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence. S tímto odůvodněním se lze ztotožnit. Ač obžalovaný trestnou činnost popřel, ve věci bylo provedeno dostatek důkazů, které jeho vinu prokazují. Otázka výše škody není dle státní zástupkyně otázkou jednoduchou, ale otázkou zcela jistě zásadní. Státní zástupkyně se domnívá, že soud se s touto otázkou spolehlivě vypořádal. Pokud jde tedy o skutková zjištění a v návaznosti na to právní posouzení věci, státní zástupkyně se ztotožnila s tím, co uvedeno v napadeném rozsudku. Pokud jde o otázku trestu, státní zástupkyně označila uložený trest za přísný, z jejího pohledu však akceptovatelný.
22. Pokud pak jde o odvolání poškozeného, je zjevné, že směřuje do stanovení počátku úročení, pakliže den 6. 1. 2021 byl dnem, kdy se obžalovaný s nárokem poškozené poprvé seznámil, jak vyplývá z napadeného rozsudku, pak rozhodnutí okresního soudu nutno považovat za správné. Státní zástupkyně, když neučinila pro průběh veřejného zasedání žádných návrhů na doplnění dokazování, navrhla, aby odvolání obžalovaného i poškozené byla jako nedůvodná zamítnuta.
23. Obhájce obžalovaného označil odvolání poškozeného za nedůvodné. Namísto precizní inventury a dokazování výše škody na základě skutečných dokladů se využívá trestní právo k tomu, aby se docílilo náhrady škody, kterou si mohl poškozený způsobit sám, nebo za kterou sám odpovídá.
24. Dokazování v rámci veřejného zasedání doplněno o čtení důkazů listinné povahy. Konstatován obsah zcela aktuálního opisu rejstříku trestů obžalovaného, z něhož se podává, že doposud nebyl soudně trestán. Čten záznam o prostudování spisu na č.l. 332 tr. spisu, z něhož je patrné, že dne 19. 11. 2020 se obžalovaný, stejně tak i jeho obhájce seznámili s celým obsahem vyšetřovacího spisu. Pro úplnost čten uplatněný nárok na náhradu škody po podání obžaloby ze strany poškozené organizace na č.l. 384-385 tr. spisu, dále obsah okamžitého zrušení pracovního poměru na č.l. 147-149 tr. spisu, a pasáže z úředního záznamu ze dne 12. 4. 2019 (svědek [jméno] [příjmení]).

25. Po doplněném dokazování následně předsedkyně senátu prohlásila dokazování v rámci veřejného zasedání za skončené s tím, že rozhodnutí o vzneseném důkazním návrhu ze strany obhájce obžalovaného si senát krajského soudu vyčlenil do své závěrečné porady.
26. Obhájce obžalovaného v rámci konečného návrhu opětovně odkázal na písemné odůvodnění odvolání s tím, že navrhl, aby odvolací soud věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, popř. pokud odvolací soud dospěje k názoru, že rozhodnutí soudu I. stupně netrpí procesními vadami a že je věcně i hmotně právně správné, obhájce opětovně upozornil na fakt, že výše škody pořád nebyla stanovena zákonnými prostředky a poškozená organizace by měla být s celým uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, kde může pomocí důkazů, které se připouští ke stanovení výše škody prokázat její skutečnou výši, tzn. at' doloží inventuru, jednotlivé finanční toky a přesvědčí civilní soud, že skutečně taková škoda mu vznikla.
27. Zmocněnec poškozené společnosti odkázal na podaný návrh, kterým se poškozená domáhá úročení škody od 27. 3. 2019.
28. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ohledně odvolání obžalovaného odkázala na své předchozí vyjádření, opětovně toto odvolání označila za nedůvodné. Pokud jde o odvolání poškozené, pak s ohledem na doplněné dokazování, resp. zopakování důkazů, by mělo být odvolání poškozené vyhověno s tím, že zákonný úrok by měl být stanoven od seznámení obžalovaného s výsledky vyšetřování, tj. od 19. 11. 2020.
29. Krajský soud ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] a poškozené [anonymizováno] [právníká osoba], [obec], a to vzhledem k rozsahu jejich opravných prostředků, napadený rozsudek Okresního soudu v Táboře jako celek, přezkumně povinnosti podrobil taktéž i zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu učinil závěr, že obě podaná odvolání lze vyhodnotit jako důvodná, a to z níže uvedených důvodů.
30. Odvolací soud předesílá, že v celém průběhu trestního řízení neshledal žádného porušení procesních norem. V dané trestní věci bylo rozhodováno zákonnou soudkyní s tím, že procesním soudem bylo v plném rozsahu respektováno právo obžalovaného [jméno] [příjmení] na jeho obhajobu. Okresní soud v Táboře ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení ve dnech 9. 2. 2021, 31. 3. 2021, 18. 5. 2021 a 8. 6. 2021. V průběhu hlavního líčení procesní soud zcela nesporně poskytl obžalovanému náležitý prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu a k důkazům o nich, v ostatních směrech pak plně šetřil jeho zákonem zakotvená práva. Obžalovaný byl již od přípravného řízení na základě plné moci ze dne 16. 11. 2019 (č.l. 13) zastoupen obhájcem JUDr. Ivo Danielowitzem, AK Tábor. Tento obhájce byl vždy osobně přítomen hlavnímu líčení před soudem I. stupně.
31. Lze tedy tvrdit, že řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, netrpí takovými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a které by mohly negativně ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Nebyly tedy zjištěny takové vady, které by ve svém důsledku mohly vést ke zrušení rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 8. 6. 2021 č.j. 1 T 115/2020-527, ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
32. Co se týče důkazního rámce, odvolací soud konstatuje, že Okresní soud v Táboře v dané trestní věci provedl dostatek důkazních prostředků ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vytvořil si tak náležitou důkazní základnu pro věcně správné a spravedlivé meritorní rozhodnutí o vině obžalovaného [jméno] [příjmení]. Podstatné důkazy potřebné pro zjištění zda se stal skutek, v němž je spatřován přečin zpronevěra podle § 206 odst. 1, 3 trestního zákoníku, a zda jej spáchal obžalovaný [jméno] [příjmení], byly opatřeny v rámci přípravného řízení a posléze zcela řádným a především procesně přijatelným způsobem provedeny v průběhu hlavního líčení konaného před soudem I. stupně. V rámci rozsáhlého dokazovacího procesu při

rozhodování o vině obžalovaného vycházel procesní soud jednak z jeho výpovědi, výpovědi svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [anonymizováno] [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Procesní soud důkazně čerpal i z listin a přehledů předložených obžalovaným, přehledů předložených poškozenou společností, z výpisu z karetních transakcí, dokladů k platební kartě, historií transakcí, příkazu k inventarizaci, pracovní smlouvy a jejích dodatků, okamžitého zrušení pracovního poměru, oznámení, vyjádření poškozené společnosti, vyjádření svědkyně [příjmení], tabulky převzaté hotovosti vypracované svědkyní [příjmení], e-mailových zpráv, dokladů k nákupu vysokozdvížných vozíků, zpráv [právník] [osoba], historie dotací herního účtu obžalovaného, přehledu herního účtu, přehledu výplat z herního účtu, rozboru manko/vklady, úředního záznamu – výběry, přehledu plateb v pokladní knize leden – únor 2019, vyhodnocení příjmů a výdajů v pokladní knize březen – prosinec 2018, z přehledu účtů obžalovaného, úředního záznamu k výpočtu výše škody, vyjádření obžalovaného k okamžitému zrušení pracovního poměru, mzdových listů, zprávy [anonymizována dvě slova], zprávy Okresního soudu v Táboře, z usnesení Okresního soudu v Táboře, výpisů z katastru nemovitostí. Dalším podkladem pro rozhodnutí procesního soudu se staly i další důkazy listinné povahy, jako jsou úřední záznamy, seznam úvěrů a doklady poskytnuté bankami a úvěrovými společnostmi, smlouva o auditu, zpráva auditora a sdělení a doklady předložené poškozenou společností, pracovní smlouvy, zprávy finančního úřadu, odpověď poškozené na výzvu finančního úřadu, vyjádření poškozené společnosti, usnesení krajského soudu, sdělení poškozené společnosti a potvrzení zaměstnavatele matky a otce obžalovaného. Vedle všech těchto shora označených důkazních prostředků, jejichž obsah je rozveden v odůvodňující části napadeného rozsudku, měl Okresní soud v Táboře pro své rozhodnutí k dispozici i důkazy další, které se týkají osobních charakteristik obžalovaného [jméno] [příjmení]. Odvolací soud je přesvědčen, že okresní soud naplnil v plném rozsahu požadavky kladené na rozsah dokazování, tak jak rozvedeny v ust. § 2 odst. 5 trestního řádu. Lze tedy tvrdit, že soudem I. stupně byl zjištěn ohledně obžalovaného skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci samé.

33. S ohledem na shora řečené se odvolací soud zaměřil na skutečnost, zda hodnocení soudem provedených důkazů odpovídá požadavkům, které konkretizovány v ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Odvolací soud je toho názoru, že Okresní soud v Táboře veškeré ve věci provedené důkazy hodnotil ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů tak, jak ji upravuje ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech a vazbách, podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu. Pokud Okresní soud v Táboře dostal své zákonné povinnosti, proti jeho způsobu hodnocení důkazů a na jeho základě učiněných skutkových závěrů nelze mít žádných výhrad. Odvolací soud konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku, které se vztahuje k závěrům o vině obžalovaného [jméno] [příjmení] výše konkretizovaným přečinem, je velmi podrobné, logické a vyčerpávající, splňující veškeré náležitosti dané § 125 trestního řádu. Odvolací soud kvituje, že procesní soud velice pečlivě rozebral jednotlivé provedené důkazy a z informací z nich plynoucích vyvodil logické a pochybnosti nezbuzující závěry. S ohledem na fakt, že dokazování v dané trestní věci lze považovat za kompletní, je ve smyslu § 263 odst. 7 trestního řádu odvolací soud hodnocením provedených důkazů tak, jak je učinil Okresní soud v Táboře vázán. Odvolací soud sám neshledal důvod na jeho závěrech cokoli podstatného měnit a argumenty obžalovaného, vztahující se k nezajištění a neprovedení navržených důkazních prostředků, nepovažuje za opodstatněné. Odvolací soud zmiňuje, že ani on sám neshledal potřebu dokazování jakkoli doplňovat, byť to bylo obžalovaným navrhováno nejen před soudem I. stupně, ale i v průběhu odvolacího řízení. Odvolací soud navržené důkazy především v podobě znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence k posouzení toho, zda bylo účetnictví poškozené společnosti dle zákona o účetnictví vedeno správně, průkazně a zda poskytuje reálný obraz hospodaření společnosti a objektivnímu zjištění výše způsobené škody považuje soud za zcela nadbytečné a vyslovuje naprosto stejné stanovisko jako procesní soud

v odstavci 3 odůvodňující části napadeného rozsudku, že není nezbytné tento konkrétní důkaz v dané trestní věci obstarávat a provádět, když procesní soud disponoval dostatečným množstvím dalších důkazních prostředků, které mají určitou vypovídací hodnotu a důkazní sílu, a které jsou schopny ve svém souhrnu vinu obžalovaného [jméno] [příjmení] prokázat. Jak je již výše uvedeno, dle názoru odvolacího soudu Okresní soud v Táboře při svém hodnocení důkazů zcela splnil zákonnou povinnost vyplývající z ust. § 2 odst. 6 trestního řádu a postupovat podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu, jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu, ve kterém je zobrazena právě zásada volného hodnocení důkazů. Tento princip je zásadní pro zvážení, které důkazy soud provede, příp. zda a nakolik se jeví nezbytným stav dokazování doplňovat z hlediska dosažení základního cíle, tedy zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení. Zásada volného hodnocení důkazů je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, přičemž není projevem libovůle nebo svobody takového orgánu, ale musí být vytvořena na přísně logickém základu opírajícím se o právní vědomí a všestranné hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Pakliže takové hodnocení důkazů je obsaženo v odůvodnění napadeného rozhodnutí, není možno shledat hodnocení důkazů chybným.

34. Odvolací soud uzavírá, že všechny důkazy v souhrnu jednoznačně usvědčují obžalovaného [jméno] [příjmení] z vytykaného trestního jednání. Odvolací soud nemá naprosto žádných výhrad ke skutkovým zjištěním, která soud I. stupně učinil, a taktéž ani k soudem I. stupně užitě právní kvalifikaci, když dovedl, že jednání obžalovaného vykazuje všechny zákonem předpokládané znaky přečinu zpronevěra podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku.
35. Odvolací soud vnímá, že obžalovaný, vědom si obsahu meritorního rozhodnutí Okresního soudu v Táboře, jímž uznán vinným shora označeným přečinem a trestem, kterým byl za své protiprávní jednání postihnut, se svým odvoláním a argumenty v něm uvedenými snaží zvrátit závěry soudu I. stupně, které označuje za nesprávné. Odvolací soud si dovoluje poznamenat, že příznačným rysem odvolací argumentace obžalovaného je to, že se opírá ryze o vlastní náhled na hodnocení jednotlivých důkazů a jeví tendenci abstrahovat od všech důkazů, které svědčí v jeho neprospěch, či alespoň jejich význam bagatelizovat. Tímto způsobem pak ovšem dospívá k odlišným skutkovým východiskům, než z jakých vycházel soud I. stupně, a z něho vyvozuje i možné odchylné právní závěry. Odvolací soud je proto nucen zopakovat, že hodnocení důkazů nalézacím soudem je nanejvýš logické a značně přesvědčivé. Odvolací soud proto nepřistoupil na vyslovené námitky, které odezněly v opravném prostředku obžalovaného [jméno] [příjmení], vztahující se dle něho k chybným skutkovým závěrům. Odvolací soud je toho mínění, že ze strany obžalovaného je výhradně poukazováno na důkazy, které by jeho vinu měly oslabit, avšak jaksi stranou a bez povšimnutí zůstávají odvolatelem nezmíněny právě ty důkazy, jejichž závěry jsou zcela jasné a nezvratné a které jeho vinu skutkem konkretizovaným ve výrokové části napadeného rozsudku potvrzují. Shromážděné důkazy jsou pak v dostatečném rozsahu a především náležitě kvalitě rozvedeny v odůvodňující části napadeného rozsudku, proto na ně může odvolací soud v plném rozsahu odkázat. Fakta plynoucí z těchto důkazů jsou jednoznačná, spolehlivá a v souhrnu v dostatečné míře průkazná. Odvolací soud tudíž nepokládá za potřebné dokazování doplňovat, nepovažuje ani za potřebné opětovně jednotlivé důkazní prostředky provedené před soudem I. stupně hodnotit a podrobovat je jejich nové analýze, když se tak již jednou stalo zcela dostačujícím způsobem ze strany soudu procesního. Odvolací soud naprosto odmítá tvrzení a konstrukce obžalovaného [jméno] [příjmení], který se snaží odvolací soud přesvědčit o tom, že nebyla náležitým způsobem v řízení před soudem I. stupně objasněna výše způsobené škody. V tomto směru lze opětovně odkázat na velice pečlivý rozbor, který k otázce výše způsobené škody vtělil do odůvodňující části napadeného rozsudku. Ze shora uvedených důvodů s odkazem na kvalitní odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně, je odvolací soud přesvědčen, že rozsudečný výrok soudu

I. stupně o vině obžalovaného [jméno] [příjmení], která je na základě shromážděné důkazní materie zcela nezpochybnitelná, plně odpovídá zjištěné důkazní situaci.

36. Pokud tedy odvolací soud v plném rozsahu akceptoval výrok o vině obžalovaného [jméno] [příjmení] přečinem zpronevěra podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, zaměřil se v rámci své přezkumné povinnosti i na výrok o uloženém trestu a na něj navazující výrok, který byl soudem učiněn podle § 85 odst. 2 trestního zákoníku. Dovodil, z důvodů níže uvedených, že trest uložený obžalovanému je nepřiměřeně přísný a že je nutno jeho výměru zmírnit.
37. Odvolací soud konstatuje, že při ukládání trestu vycházel procesní soud u obžalovaného zcela správně z ust. § 38 a 39 trestního zákoníku, zabýval se i všemi okolnostmi polehčujícími a přitěžujícími, které rozvedeny v ust. § 41 a 42 trestního zákoníku. Procesní soud správně dovodil, že u obžalovaného [jméno] [příjmení] jsou splněny veškeré zákonné parametry pro ukládání trestu výchovné povahy, trestu podmíněně odloženého. Obžalovanému lze přiznat jako polehčující okolnost jeho dosavadní trestní bezúhonnost, neboť v minulosti nikdy nebyl soudně trestán. Z jeho chování v minulosti je patrné, že nyní projednávaná trestná činnost je opravdu excesem z jeho dosud řádného života, byť excesem velmi závažným, jak trefně zmínil v odůvodňující části svého rozhodnutí procesní soud. Lze souhlasit i s dalším vysloveným názorem procesního soudu, že jakkoli je totiž namístě zohlednit absenci kontrolních mechanismů na straně zaměstnavatele, v žádném případě však nelze akceptovat, aby tato samotná skutečnost byla jakkoli ospravedlňující ve vztahu k projednávanému skutku. Obžalovaný zcela zjevně zneužil důvěry, která mu byla ze strany zaměstnavatele dána, využil zcela nevhodně nastaveného, prakticky neexistující systému kontroly nakládání s hotovostí. Je zcela nesporné a důkazně podložené, že obžalovaný [jméno] [příjmení] svým jednáním způsobil škodu, která dosahuje takřka hranice škody značné, tedy zákonem určující hranice, která by znamenala použití přísnější právní kvalifikace.
38. Soud I. stupně na straně 14 v odstavci č. 43 argumentuje při volbě a výměře samotného trestu tím, že uložený trest musí být v případě obžalovaného velmi přísný, aby vyvážil nejen závažnost spáchaného trestného činu, ale byl také dostatečným impulzem k nápravě obžalovaného. Procesní soud z palety možných výchovných trestů tedy zvolil trest nejprísnejší a uložil jej podle rozhodné trestní sazby dané § 206 odst. 3 trestního zákoníku v trvání 3 let a podmíněně jej odložil podle § 81 odst. 1 a § 84 a 85 odst. 1 trestního zákoníku na maximální zkušební dobu v délce 5 let s tím, že nad obžalovaným navíc vyslovil dohled. Kromě toho podle § 85 odst. 2 trestního zákoníku procesní soud uložil obžalovanému přiměřené povinnosti a omezení spočívající v tom, aby v průběhu zkušební doby uhradit škodu trestným činem způsobenou, a to podle svých sil a v průběhu zkušební doby se zdržel provozování sázkových a jiných hazardních her.
39. Se zvoleným druhem trestu, a to výchovné povahy, trestem podmíněně odloženým projevuje odvolací soud souhlas, nikoli však s jeho výměrou. Obžalovanému musel být zcela zákonitě uložen trest podle sazby dané § 206 odst. 3 trestního zákoníku, tedy v rozpětí 1 – 5 let. Pokud by svým jednáním obžalovaný opravdu značnou škodu způsobil, jeho jednání by bylo právně kvalifikováno jako přečin zpronevěra podle § 206 odst. 4 trestního zákoníku, a byl by ohrožen trestem odnětí svobody na 2 léta – 8 let. Pokud obžalovanému procesní soud uložil podle § 206 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 let, a tento trest mu podmíněně odložil na maximální výměru zkušební doby v trvání 5 let a navíc nad obžalovaným vyslovil dohled, jedná se o trest nepřiměřeně přísný, který byl ještě navíc posílen uložením přiměřených povinností a omezení podle § 85 odst. 2 trestního zákoníku. Odvolací soud nikterak nesnižuje a nebagatelizuje společenskou škodlivost jednání obžalovaného [jméno] [příjmení], nicméně je přesvědčen, že vzhledem k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného lze na jeho osobu působit trestem mírnějším. Odvolací soud dospěl k závěru, že výrok o trestu z podnětu odvolání obžalovaného je nutno korigovat. Poté, co odvolací soud zrušil výrok o trestu, nově rozhodl o potrestání obžalovaného [jméno] [příjmení] v tom směru, že mu uložil podle trestní sazby dané § 206 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody ve výměře 2 let a 6 měsíců a tento trest podle § 81 odst. 1 a § 84 a 85 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 4 roky s tím, že nad obžalovaným vyslovil

dohled. Za vhodné považoval uložit, stejně jako soud procesní, přiměřené povinnosti a omezení podle § 85 odst. 2 trestního zákoníku spočívající v tom, aby obžalovaný v průběhu zkušební doby, a to podle svých sil, uhradil škodu trestným činem způsobenou a dále aby v průběhu zkušební doby se zdržel provozování sázkových a jiných hazardních her. Takovýto trest považuje odvolací soud za zcela vyvážený, spravedlivý a zákonný, který svým druhem a výměrou nevybočuje ze zaběhlých pravidel trestání pro obdobnou trestnou činnost.

40. K odvolání poškozené společnosti [anonymizováno] [právnícká osoba], [IČO], se sídlem [adresa], vztahující se k této poškozené organizaci. Její odvolání vyhodnotil jako důvodné. Není žádného sporu o tom, že procesní soud zcela správně podle § 228 odst. 1 trestního řádu obžalovanému uložil povinnost nahradit této poškozené společnosti škodu ve výši 951 858,50 Kč. Potud se odvolací soud s rozhodnutím soudu procesního ztotožňuje. Zákonný úrok z prodlení ve výši 8,25 % p.a. byl procesním soudem stanoven ode dne 7. 1. 2021 do zaplacení. Své rozhodnutí v tomto směru procesní soud odůvodnil tak, že jej stanovuje ode dne následujícího po dni jeho uplatnění u soudu, neboť to byl první den, kdy se obžalovaný mohl s nárokem poškozené na náhradu škody seznámit. Tento závěr procesního soudu však odvolací soud považuje za nesprávný. Byť poškozená společnost ve svém návrhu ze dne 6. 1. 2020 požadovala zákonný úrok z prodlení ode dne 27. 3. 2019 do zaplacení (dle poškozené ode dne následujícího po dni doručení okamžitého zrušení pracovního poměru, ve kterém byla uvedena způsobená škoda, ani toto její stanovisko nelze akceptovat. Je zcela evidentní, že obžalovaný se dovídá o výši způsobené škody, kterou poškozená společnost uplatnila v přípravném řízení a skutečnosti, že ji požaduje k zaplacení po obžalovaném, až v okamžiku, kdy dochází k prostudování celého trestního spisu, což se stalo dne 19. 11. 2020 (úkon – záznam o prostudování spisu). Tomuto úkonu byl obžalovaný i jeho obhájce osobně přítomen, a proto počátečním dnem pro přiznání úroku z prodlení je den následující po tomto právním úkonu. Navíc z ustálené soudní judikatury jednoznačně vyplývá, že v trestním řízení je zpravidla rozhodné pro přiznání úroku z prodlení, kdy se obviněný seznámil s výsledkem vyšetřování, a tak se dozvěděl o uplatněném nároku poškozeného na náhradu škody.
41. S ohledem na shora řečené proto odvolací soud v rámci své přezkumné povinnosti byl nucen zasáhnout i do výroku o náhradě škody, který byl soudem učiněn podle § 228 odst. 1 trestního řádu ve vztahu k poškozené společnosti [anonymizováno] [právnícká osoba], [IČO], [obec] – [obec]. Za situace, kdy k odvolání poškozené společnosti zrušil napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody podle § 228 odst. 1 trestního řádu a § 229 odst. 2 trestního řádu nově ve věci rozhodl tak, že obžalovanému byla podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložena povinnost nahradit společnosti [anonymizováno] [právnícká osoba], [IČO], se sídlem [adresa], škodu ve výši 951 858,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % p.a. ode dne 20. 11. 2020 do zaplacení. Se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu škody byla pak tato poškozená společnost podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Na základě shora konstatovaného rozhodl odvolací soud o odvoláních obžalovaného [jméno] [příjmení] a poškozené společnosti [anonymizováno] [právnícká osoba], [IČO], [obec] – [obec], tak, jak se podává z výrokové části rozsudku soudu odvolacího.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojímu vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor 1. září 2021

JUDr. Jiřina Roubíčková
předsedkyně senátu